

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Simon Margit*

Cím: *Séta a budapesti horgászok között*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bn.

(Hely)

1942 V. 2.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy

639.3

Hely

Idő

"1942"

Személy

Séta a budapesti horgászok között

A kívülálló azt képzelik, hogy a horgászok csak a kiváltságos és sok szabad idővel rendelkező emberek szórakozása. Pedig ez nem így van. Még itt, Pesten, az elfoglalt emberek városában is annyi a horgász, mint akár a Velencei-tavon. Bárki beállhat a horgászok közé, csak felszerelés kell hozzá, halászati engedély, egy szabad vasárnap délelőtt, no meg sok türelem... A felszerelést kevés költséggel és kis szakértelemmel házilag is elő lehet állítani, a halászati engedély is megszerezhető öt pengőért, az idővel és türelemmel már több baj van. A mai agyonhajszolt életben csak kevés ember rendelkezik még az előbbivel is, hát még az utóbbival... De, úgy látszik, azért ilyenek is akadnak.

A Ferenc József-hídtól egészen a Margit-hidig húzódik a horgászok te-repe. A budai lakosok rendszerint a budai oldalon vetik ki a horgot, a pestiek a pesti részen. Mindegy. A haljárás ugysem az oldaltól, hanem a víz sodrától, főként azonban a szerencsétől függ. Persze azért az is megtörténik, hogy a pestiek átmennek a budai oldalra és viszont. Általában mindkét oldal horgászai ismerik egymást és van közöttük bizonyos foku szolidaritás, nem irigylik egymástól a szerencsés fogást, sőt örülnek neki. Egy-egy nagyobb eredmény híre végigfut a parton és sokáig beszélnek róla, mint legutóbb egy ve-

zérigazgató horgász tizkilós harcsájáról. De az ilyen fogás csak ritkán esik, nem minden évben, csak minden szökőévben.

A horgászok kilencven százaléka a tisztviselő osztályból kerül ki, vidékre vándorló vagy vidékről jött emberek közül, akik a kávéházak és brizszalonok helyett itt töltik el szabadidejüket.

— Egészséges és olcsó szórakozás ez — mondja az egyik nagy husipari üzem tisztviselője — és több izgalom van benne, mint a lóversenyben! Az ember kiveti a horgot, figyel, izgul, lelkesezik, mikor mozgatja már meg a hal a zsinórt, mikor harap bele a gilisztába! Mert mikor már erősen pedzi a zsinórt, ki kell rántani, el ne vigye pálcástul, mindenestül együtt valami nagyobacska hal.

— Mert ilyesmi is megtörtént már, — szól közbe a Szent János-kórház egyik sebész-orvosa. — Ha a horgász másfelé figyel, olvas vagy beszélget, egy félkilós hal már elhúzza a horgot, pláne ha nincs jól megrögzítve...

A budai oldalon kedves kis családot fedeztem fel, papát, mamát és két gyereket. Táborigi székeken ülnek, papa figyel a horgot és közben halakról mesél a négyéves Jánoskának, akiből idővel remek horgász kell hogy legyen. A mama öben tartja a nyolc hónapos kis Katinkát, aki úgy ficán-

kol, mint egy eleven aranyhal. Nagy kék szeme együtt kacag a szájával, mikor a papa kirántja a horgot és a kis kézihálóba teszi a zsákmányt. Ha jó idő van, itt töltik el szabadidejüket, nemcsak hétköznap, hanem vasárnap is.

Kétféle horgász-típus van. Egyik részük amatőr-alapon működik, ezek szórakozásból horgásznak, másik részük a halpaprikás miatt. Jóna bácsi, az OTI altisztje, az utóbbi csoportba tartozik. Huszonöt éve horgászik, de ezalatt még egyetlenegyszer sem vett pénzért halat, mindig a saját fogását ette. Csütörtökön van a szabadnapja, ilyenkor már korán reggel kijön és még az ebédet is kihoztatja maga után. Estig fog is annyi halat, hogy az egész család beérheti vele pénteken. Soha nem volt „peches” napja, és sokszor tizen is „kikötnek” körülötte, mint kártyások a szerencsés nyérő körül... Megtörténik, hogy tényleg akad a többieknek is valami a horogra, de gyakoribb, hogy mindenki üresen megy el arról a helyről, csak ő viszi haza zsufoltan a kis kézihálót... Megkérdezzük Jóna bácsitól, hogy minnek köszönheti ezt a hagyományos szerencséjét, mert ez már-már hasonlít Hatvani professzor ördögösségéhez, aki tudvalevőleg mindenfajta ennivalót elő tudott varázsolni.

— A gilisztáimnak köszönhetem — adta meg a meglepő magyarázatot. — Olyan gilisztákat akasztok mindig a horgomra, amelyeknek a szaga már messziről idecsalogatja a halakat. Mert szerintem a halak nem látnak a vízben, hanem szagolnak. Mindig a

máriaremetei kertemből ásom a gilisztákat, kövér és friss példányokat s ez az oka annak, hogy mindig tele hálóval megyek haza. Még akkor is, ha rossz a víz sodra.

Jóna bácsival ellentétben Pászor bácsi még sohasem fogott semmit, de lehet, hogy azért, mert giliszta helyett csak kenyérmorzsát köt a horogra. Mert bizony ő már öreg ahhoz, hogy felmásszon a Gellérthegyre kukacot ásni. A nyáron nyolcvanöt éves lesz... És nem is annyira a hal, mint a társaság miatt jár ide délelőttöként. Egész kis társaságok alakulnak itt a horgászokból, egy-egy csoporthoz ötven-tizen tartoznak és míg figyelik a zsinór mozgását, elpolitikáznak...

A horgászoknak klubjuk is van, ahova csak olyankor járnak, mikor a Duna befagyott. Bár a szenvedélyesebb horgászok még ilyenkor is ki-merészkednek, léket vágnak és így horgásznak a preparált kukacokkal. A klub elnöke elárulja, hogy milyen fajtájú halakat lehet fogni a Dunában. Márnát, mennyhalat, vörösszárnyu kecsegét. Akad olyan horgász, aki egyszerre minden fajtából fog és tőprenghet rajta, melyiket hogyan készítse el? Halászlének-e, paprikásnak vagy rántva? Mert a horgászok közös tulajdonsága, hogy a maguk fogta halat sajátkezűleg szeretik elkészíteni...

Simon Margit.